

Publicerad 2010-03-12 14:52 av Articlight

Äh

Att inte finnas mer i dina ögon

Ser du mig?

Syns jag?

Hallå!

Jag vevar med armarna

men din blick är inte längre där.

Jag känner mig som ett levande spöke
utan rasslande kedjor.

Hör du mig?

Hörs jag?

Hallå?

När jag pratar studsar orden

tillbaks mot mig

från en otapetserad vägg.

Orden lämnar min mun och
imploderar sen i ingenting.

Jag vet att vi grälade,

jag minns ej om vad.

Dina ord blixtrade svarta

och ett eldhav sköljde över mig

och brände bort det som var jag.

Din röst var kall

som tunnsprucken isvak,

jag föll i och kom inte upp.

Efter det försvann jag.

Jag finns inte mer,

syns inte, hörs inte.

Kylan kramar mig,

omfamnar min kropp

och ångesten

gör det svårt att andas.

Kanske det är därför jag inte hörs?

Jag viker mig dubbelt

med brändskadat inre.

Jag står bakom dörrar och gråter.
Är det därför ingen ser mig?

Eller är du rädd att
jag ska smälta dig och släcka
ditt hat?
Är du rädd för att känna igen?
Rädd för smärtan,
en av kärlekens gåvor.

Prata med mig! Se på mig!

För jag är lika rädd som du.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Articlight med Poeter.se id #31993 innehar upphovsrätten